

EL DELTA TORNA A SER CLAU A diferència de la Camarga o Fuente de Piedra, on no han criat, al Delta han nascut uns 450 polls de flamenc

er participar en aquest esdeveniment únic a la resta del país. El Delta, doncs, es reafirma com un dels hàbitats clau en la reproducció de flamencs en les últimes dècades. / F. MILLAN

sen molt poques cries. La primavera passada, el 2015, directament no hi van criar. Toni Curcó, que s'ha dedicat durant molts anys a estudiar les dinàmiques dels flamencs, en situa els depredadors i les condicions mediambientals com els principals culpables. "Els gavians, cada cop més nombrosos, els hi han robat el lloc on abans criaven i els han obligat a desplaçar-se a un indret més accessible per als depredadors terrestres com les raboses", apunta Curcó, que deixa endevinar de les cries. "A més a més, els flamencs són molt sensibles a les variacions meteorològiques i un excés de pluja, vent o fred podria fer que decidisquen buscar un altre indret on criar", afegeix. Així va ser el 2005, quan després d'una primavera molt inestable, la població de flamencs va decidir marxar a aparellar-se lluny de l'Ebre per por a no tindre suficient aliment durant els primers mesos de cria.

TORNAR A CASA Aquesta primavera, però, ha estat diferent. La colònia de flamencs ha tornat a confiar

en la tranquil·litat de la punta de la Banya per aparellar-se i criar-hi. Es calcula que, el mes de maig passat, uns quatre-cents polls van nèixer a les salines de la Trinitat. "Ha sigut una bona notícia", afirma Francesc

La fundació del Parc Natural ha sigut clau en l'augment d'exemplars

Vidal. Bàsicament, per dos motius. El primer és que el delta de l'Ebre s'ha configurat com l'únic lloc de tota la península Ibèrica i de la costa francesa on les aus s'han reproduït enguany. "A diferència de les colònies de la Camarga francesa o Fuente de Piedra, on no han criat, aquí volaran uns 450 polls", ho celebra el director del Parc. En segon lloc, perquè aquesta quantitat ha estat suficient per poder-los anellar.

Així doncs, uns dos-cents voluntaris es van desplaçar a les salines de la Trinitat per, sota les ordres de membres del Parc Natural, anellar un total de vuitanta polls de flamencs. To-

ni Curcó recorda la importància d'anellar periòdicament grups de cries. "Amb l'anellament en controlem les dinàmiques i sabem tots els detalls dels seus viatges; al cap i a la fi, és un mètode científic que ens ajuda a conèixer-los i a vetllar pel seu benestar", sentència Curcó.

Un dels voluntaris és Pere Vicente, de Sant Antoni de Vilamajor, al Vallès Oriental. Per primer cop, s'ha desplaçat fins al Delta per poder viure aquesta experiència "fantàstica". "Anem a la matinada, de nit, i a poc a poc i per sorpresa els anem rodejant i els dirigim cap al lloc on els hem d'anellar", narra Toni Curcó. Un cop entrats al corral, un per un es mesuren, es pesen i s'anellen i, finalment, es tornen a alliberar. "La meua faena era la més agraïda: agafar-los i donar-los la llibertat perquè volen", s'emociona Vicente, mentre confessa que mai podrà oblidar una experiència com aquesta.

Es calcula que, a final de setembre, quan ja podran volar, emprendran un llarg viatge cap a altres indrets. "Possiblement tornaran, però la seua naturalesa els dema-

na volar, viatjar i portar una vida nòmada", recorda Curcó.

OCELLS DEL MÓN L'elegància dels flamencs és inquieta. Són ocells nòmades; "no migratoris", insisteix Toni Curcó. "Són poblacions fluctuants, que es mouen constantment i, molts cops, d'una forma arbitrària", recalca. Els ocells migratoris tenen unes dinàmiques marcades, gairebé fixes: es desplacen de nord a sud, buscant uns hiverns càlids i fugint del fred. Els flamencs, en canvi, no tenen un moviment mi-

El Delta és un dels llocs del món on més flamencs s'apleguen

gratori clar ni sistemàtic. "Moltes vegades, marxen per buscar millors condicions climàtiques o, fins i tot, alimentàries; buscar el lloc idoni comporta estar en constant moviment", sospesa el mateix Curcó. Tot i això, a vegades viatgen sen-

se cap motiu de pes; simplement perquè als flamencs els agrada volar. És per això que, en algunes ocasions, es fa difícil concretar quants exemplars hi ha al Delta. "S'han arribat a tindre màxims de 18.000 a l'hivern, i mínims de 7.000 a l'estiu", confessa el tècnic del Parc. Al Delta n'hi ha durant tot l'any i és un dels punts de la Mediterrània on més se n'apleguen. La Camarga francesa, indrets de Còrsega, el delta del Po, la costa de Tunísia o Argèlia són altres dels hàbitats importants.

Des del Parc Natural insisteixen a recordar que habitar una zona no vol dir que siga vàlida per a reproduir-se. "Per criar necessiten unes condicions més concretes. Al Delta sempre hi ha flamencs però això no vol dir que cada any es decidisquen a criar-hi", adverteix Vidal.

És per aquest motiu que un esdeveniment com el de diumenge passat, que culminava el retrobament entre els flamencs i la natura del Delta, és totalment essencial per a l'esdevenir d'aquesta espècie tan única. El Delta i la seua gent reclamen llargua vida al seu rei particular. ■